

Kedves Olvasónk!

Egy különleges lapszámot tart a kezében, mert sikerült ezt a karácsonyi számot most 6 oldalasra bővíteni. Reméljük akkora öröm ez Önnek is, mint nekünk, a cikkek íróinak és szerkesztőinek.

Lapunk igyekszik mindenkire szólni vallástól, származástól és minden egyébtől függetlenül. Ezért lehetnek olyan cikkek, amik esetleg másokhoz szólnak, ezért megértését előre is köszönjük!

Kívánunk békés nyugodt ünnepet és új évet szeretettel! - Mécses tagsága

Fény, szeretet, élet

Berlinben a Béke Királynőjének templomában őriznek egy Szűzanya képet: Mária ölében a Kisded Jézus. Rengeteg ember tér be a templomba, hogy e kép előtt imádkozzon.

E képnek története van. A II. Világháborúban egy német protestáns lelkész részt vett 1943 decemberében a sztálingrádi csatában. A földi pokol közepette közelgett karácsony estéje. A lelkész a front pincéjében szeretett volna szentestére valami reménysugarat varázsolni. A harcok szünetében rajzolt egy szép Mária képet, amelyen a Szent Szűz ölében tartja a kisded Jézust. Mindkettőjüket lágy fény öleli át. A kép alá pedig ezt a három szót írta: Licht, Liebe, Leben. Fény, Szeretet, Élet.

Karácsony estéjére elkészült a kép. A lelkész az elhagyott pince falára akasztotta fel, előtte gyertyát gyújtott és odahívta katonatársait. Amikor a borostás arcú, piszkos, fáradt katonák beléptek a pincébe és meglátták a gyertyafényben úszó képet, némán, megdermedve álltak meg... Csak nézték könnyes szemmel a tüneményt: FÉNY – SZERETET- ÉLET. A sötétségnél erősebb a fény, a gyűlöletet felülmúlja a sze-

retet és a halálon diadalmaskodik az élet. Mindezt Mária fia, Jézus hozza el nekünk.

Hányszor érezzük, hogy beborult fölöttünk az ég, lelki sötétségben vagyunk, nem látjuk a kivezető utat. Milyen jó, ha ilyenkor egy kis fény világít be az éjszakánkba, tudjuk másként látni az eseményeket, ha Jézus, a világ világossága átjárja lelkünket.

Hányszor tapasztaljuk meg a rosszindulatot, a gyűlöletet. A minap kérdezte tőlem valaki: Hogy lehet a dühöt, a haragot csillapítani olyan ember ellen, aki a másikat folyamatosan tönkre szeretné tenni? Csak a szeretet emelkedhet a gyűlölet fölé. Imádkozni kell érte. Jézus hozta el a szeretet lángját.

Hányszor nehéz elviselni a megpróbáltatásokat. Már-már feladnánk. Úgy érezzük, nincs értelme az erőlködésnek. Akkor Jézus mellénk áll, segíti vinni keresztünket, erőt önt tagjainkba. Ő az örök élet forrása.

Kívánom, hogy tapasztaljátok meg Jézus fényét, szeretetét, hogy egykor megtapasztaljátok, mit jelent az Istennel egybekapcsolt élet öröme és boldogsága.

Szeretettel 2020. Karácsonyán
Lajos a.

Decemberi imaszándékunk:

Segítsd Uram lépéseinket a helyes önismeret útján!

Legyetek tehát irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas! Ne ítélezzetek, és titeket sem fognak elítélni! Ne ítélezzetek el senkit, és benneteket sem fognak elmarasztalni! Bocsássatok meg, és bocsánatot fogtok nyerni! Adjatok, és adnak majd nektek is: jó és tömött, megrázott és túláradó mértékkel adnak majd az öletekbe! Mert amilyen mértékkel mérték, olyannal fognak visszamérni nektek!

Minden Isten engedélyével van!

Hm! Mondjuk inkább úgy, hogy tudtával. Bár az engedély is hiteles megfogalmazás, de idegborzolóbb!

A rossz is? Hogy-hogy?

Mert egyrészt tudja, hogy milyen esendők vagyunk, hajlamosak a bűnre, másrészt annyira szeret minket, hogy megengedte, hogy minden cselekedetünk előtt DÖNTSÜNK, mit teszünk.

Adott mankót, vagyis lelkiismeretet is, mely pontosan irányít minket. Akármilyen halkán, de

megszóal, eligazít, hogy helyes-e, amit tenni szándékozok. Csak sajnos nagyon sokszor elhallgattatjuk.

Tehát tesszük a rosszat. Isten szegény pedig szenved. Hogy a szeretetből, szeretetre meghívott gyermeke "rosszalkodik".

Mit tehetünk?

Minden cselekedetünk előtt kérhetjük a Szentlelket, hogy legyen segítségünkre, hogy végig gondoljuk, helyes-e amire készülünk? Jó lesz az a világnak, társainknak, magunknak?

Ez belefoglalható a reggeli imába, de bármikor lehet ismé-

telgetni akár röp-imaként.

Aldott karácsonyt, tiszta szívet a jászolhoz. Szeretettel
Ágnes

Miután a 93 éves bácsi Olaszországban jobban lett a kórházban, azt mondták, hogy fizessen a lélegeztető gépért, és az öreg sírt. Az orvos azt tanácsolta neki, hogy ne sírjon a számla miatt. Amit az öreg mondott, attól az összes orvos sírt.

Azt mondta: "Nem sírok a pénz miatt, amit fizetnem kell. Meg tudom fizetni az összes pénzt.". Azért sírok, mert 93 éve lélegeztet Isten, de sosem fizettem érte.

Mennyivel tartozom Istennek? Ezt még nem köszöntem meg".

Nem maradt más hátra, mint imádkozni?

Nagyon tipikus szófordulat, hogy „már nincs más esélyünk, mint imádkozni.” De miért tesszük az imádság csodafegyverét az utolsó helyre? Nem lenne jobb a teendők listáján a legelső helyre tenni? A [Lelki Ebéd](#) elgondolkodtató üzenete.

– Nem maradt más hátra, mint imádkozni. – hajtotta le szomorúan a fejét a projektmenedzser.
– Ennyire rossz a helyzet? – kérdezte a felesége. Kettesben ültek a konyhában, meglehetősen nyomott hangulatban.

– Igen, idáig jutottunk... – csóválta a fejét a férje. – Kiderült, hogy már az elején elszámoltam az időzítést. Aztán a költségek is elszálltak félúton. Végül, amikor a két legjobb ember egyszerre mondott fel, akkor kellett volna szólnom, de túl büszke voltam...

– És most mit lehetne tenni?

– Nincs mit tenni, mint hogy imádkozzunk. Már csak egy isteni csoda segíthet.

Vajon ez egy olyan házaspár beszélgetése, akik mélyen hívők, és akiknek Isten az első?

Attól félek, hogy nem... Nagyon tipikus szófordulat, hogy „már nincs más esélyünk, mint imádkozni.” Miért tesszük az imádság csodafegyverét az utolsó helyre? Nem lenne jobb a teendők listáján a legelső helyre tenni?

Elvileg egyetértünk a legtöbbben ezzel, de a gyakorlat sokszor másként alakul:

– Nem tűnik fontosnak imádkozni.

– Szinte nem akarjuk zavarni Istent ilyesmivel.

– Nem hisszük, hogy őt érdeklik a mi kis problémáink.

– Van egy saját tervünk, amelybe nem akarjuk, hogy Ő beavatkozzon.

– Vagy egyszerűen csak elfelejtjük az egészet.

A Biblia nem mond olyat, hogy csak megfelelő, méltó alkalmakkor imádkozzunk.

Sőt, egészen örültnék tűnik a magyar Biblia egyik legrövidebb igeverse, az 1Thesszalónika 5,17: „Szüntelen imádkozzatok!”

Szüntelen? Ez elég lehetetlenül hangzik, nem lehet, hogy ez egy fordítási hiba? Megnéztem mindhárom magyar fordítást, mindegyikben így szerepel. Meg az angol fordításokban is. Meg az eredeti görögben is...

Szüntelen imádkozzunk!

Visszont fontos, hogy az imádság nem egy kötelező, unalmas szertartás, hanem egy élő kapcsolat Istennel.

Akár minden órában, vagy még sűrűbben is mondhatunk imasóhajokat! Például:

„Uram, nem tudom, hogy sül majd el ez a megbeszélés, kérlek segíts!”

„Hú, ez a feladat egyszerűbb volt, mint gondoltam, köszönöm, Istenem!”

„Jézus, segíts, most erre mit válaszoljak?”

Ha teletűzdeljük a napunkat sok ilyen apró imával, annak legalább három előnye van:

1. Nagyon elmélyíti az Istennel való kapcsolatunkat.

2. Segít, hogy időben észrevegyük, ha valamit elrontunk. A nagy problémák általában sok kis problémából lesznek, de ha már a kis problémáknál nyitottak vagyunk Isten vezetésére, akkor nem lesznek belőlük nagyok.

3. Jobban felismerjük Isten hangját, vezetését. Nemcsak a saját dolgainkon pörgünk, hanem megértjük, hogy hogyan tudunk Istennek engedelmeskedni, az Ő országát építeni.

Forrás: <https://lekiebed.hu/>

Az utolsó adag drog

Kinyitottam a szememet. A csizmák és bakancsok szemmagaságban rohantak, trappoltak vagy toporogtak. Valahol a tulajdonosaik ott magasan közönyösen néztek el az aluljáró kövére megágyazott, utcagyerek felett. Egyszer csak leguggolt kettő szent hozzám, egy magasságban énvelem: „Attila, éhes vagy? Miben segíthetünk?!” Akkor vázoltam nekik, hogy be kellene vonuljak, de nem fogok. „Csomagolunk, levelet küldünk, meglátogatunk, csak menj be.” Az Úr szólított...

Elszívtam az utolsó pakett kristályt... A Markó utcai börtön kapuja mellett megnyomtam a kapucsengőt, majd közöltem, hogy engedjenek be, mert nekem be kell vonuljak még ma este, ugyanis idézésem volt. Egy év egy hónapig kellene a ház „vendégszeretetét” élveznem. Azt mondták akkor, hogy menjek el, jöjjenek vissza holnap. De én maradtam. „Már pedig nekem ma ide kell jöjjenek.” Muszáj volt börtönbe menjek. Végignéztem magamon. Kristály és gyógyszerfüggő voltam, nem fürödtem vagy kettő hete, zavart volt a tudatom, szorongtam, a zsebeimben cigarettacsikkek voltak. Egy gyáva rohadék voltam, telis-tele szivárgó testi-lelki sebekkel és büntudattal. A szívemben viszont egy döntés: Legyen így, jöjjön az ÚJ ÉLET. Nyílt a kapu. Elpöcköltem az utolsó csikket és szívemben Jézust bevittem a falak közé. Mondjuk Ő már ott volt. Azóta se gyújtottam rá, azóta sem cuccoztam. Ma is elámulok a Mindenható rendelésén, hogy a belépéskor kezdődött az új életem, nem pedig a szabaduláskor. Csínpem Isten stílusát...

Felültem a vaságyon és körbenéztem. A többiek hamar el-

aludtak a takarodó után, én pedig virraszthattam már a harmadik „éjjelnappal”, és a mázsás nyomással a mellkasomon. Úgy éreztem összeszorít a zárka és örül az idegenekkel való összezártság és egymásrautaltság. Aznap az orvosi rendelőben egy hajszál választott el attól, hogy összeverekedjek valakivel, olyan hiperfeszült voltam az elvonástól. A rivotril három napja lehúztam, nem szerettem volna átszokni egy másik szerre sem. Ebbe majdnem belebolondultam. El is szigeteltem magamat inkább, nehogy zűr legyen. Amikor azt éreztem, hogy nem bírom tovább, akkor mindig Jézus Krisztushoz fordultam, imádkoztam szüntelen. Létrejött egy szeglet számomra és Isten számára, valahol a valóság és a szent „felfoghatatlan” közt. Mikor ide betértem megnyugvást találtam és csillapodást. Nap mint nap megerősítettem én és Jézus, hogy vége van a sok szarságnak és Új életem van. Számomra a biblikus újjászületés és megtérés nem valami elvont dolgot jelentett, hanem valóban az Új életet jelentette. Erre egy nap vagy százszor emlékeztem magamat.

Mikor szabadultam, továbbra is próbáltak az aggályok a fejembe, a kételyek pedig a szívembe férközni: hol is lakok majd, honnan lesz pénzem, elfogadnak-e majd egy sittes cigánygyereket, helyt tudok-e állni majd, visszaesek-e a kábítószerbe? Ilyesmik. De nem engedtem, elzavartam ezeket a gondolatokat magamtól. Egyszerűen nem hagytam magamnak, hogy ezen túráztassam az agyamat. Helyette a börtönkórházban tanult dalokat énekeltem hangosan, mint egy bolond és sokat imádkoztam. Kapaszkodtam a Jóistenbe, de már jóval

biztosabban fogtam a kezét az Úrnak Ráadásul a részvét is kezdett kifermálódni önmagam iránt.

Nyílt a baracskai bv. rácsos ajtaja. Furcsa volt nekem az örök hangsúlya és tiszteletteljes modora, ahogyan köszöntek nekem, ami egyenrangúságot jelezett...

...Nyílt a börtönkórház faajtaja. A mákos ruhások csodálkozva és ámuldozva vettek körül engem, a civilruhást. A társaság felét ismertem valahonnan. Megdöbbenett elesettsége, kiszolgáltatottsága és ráutaltsága ezeknek az embereknek, akiket egykor gyűlöltem. Nem győztem a szeretetemet kifejezni irántuk. Minden mosolyra és jó szóra rezdültek. Minden szavamat és mozdulatomat komolyan vettek és becsültek. Többször is hivatkoztak rám: „mint Attila!”. Az elmondott történetemmel könnyedén azonosultak, aminek forgatókönyvét már Isten írta, mivel valamikor eldöntöttem annak idején, hogy Új életem van. Kedves Lólé Attila, hát szabad haragudni-e egy ilyen szentre, mint Lólé Attila?

Lólé Attila

Egy Pálos gondolat és Sudoku

Ahhoz, hogy minket is megsebesítsen az isteni szeretet, időt kell biztosítanunk.

Minden kapcsolatban, így az Istennel való kapcsolatban is a legfontosabb, hogy tudjunk időt szánni a másokra. Amikor meghallgatom a Másikat, amikor feltárom Neki magamat. Ezáltal maradnak és bontakoznak a kapcsolataink.

Ahogy mélyül Istennel való kapcsolatunk, úgy győz le bennünk mindent, ami nem Tőle való. Ezt a győzelmet pedig tényleg nem lehet elrejteni.

Az életszentség a mi osztályrészünk is.

Forrás: Pálos gondolatok (Android) 2020.10.14.

7				2		4	8	
2		6			8			5
5			9					
			1	5				
	2						6	
				6	7			
					6			3
6			5			1		4
	9	3		4				7

Uram, ments meg! Máté 14,30

Uram,

... hányszor hangzott már el az én ajkamról is ez a mondat, amit Péter kétségbeesésében kiabált Jézus felé, amikor kezdett elsüllyedni a tengerben. Péter valami olyan dolgot kért Jézustól, amikor meglátta őt a hajójukból, ami a vihar által felkorbácsolt hullámok között hanykolódott, amit nem mindenki merne Jézustól kérni. Azt kérte, hogy járhasson a vízen. Lehessen ő is olyan, mint Jézus volt. Hatalmazza fel Jézus őt olyan isteni tulajdonságokkal, ami csak neki van. Azt kérte, hogy bizonyítsa be neki Jézus, hogy tényleg ő az, és mehessen hozzá ő is úgy, mint ahogy Jézus közeledett a hajójukhoz: járhasson ő is a vízen. Uram, látom ebből a történetből, hogy addig nem is volt gond Péter vízen járásával, amíg Jézusra tekintett, de amikor levette tekintetét az Élő Úrról, akkor elkezdett süllyedni. És akkor kiáltott, toroka szakadtából, hiszen félt, hogy belefut a háborgó tenger vizébe. De Jézus megragadta őt és kiemelte, majd együtt szálltak a hajóba.

Igen Uram, mennyiszere vagyok én is ilyen. Azt hiszem, hogy én vagyok Isten, összekeverem a szerepeket és olyan

dolgokat akarok megtenni, amit nem lehetne, nem szabad. Te látod, hogy többek között azért vagyok itt, a négy fal között bezárva, elszakítva a szeretteimtől, mert úgy gondoltam, hogy senki sem állíthat meg, nekem senki sem parancsolhat, és senki sem buktathat le. De nem így volt. Rá kellett itt eszmélnem arra, hogy bűn volt az, amit tettem, és köszönöm, hogy megállítottál a bűnös életemben, és most adsz időt, hogy gondolkozzam. Átgondoljam az életet. És igen Uram, rá kell jönnöm, hogy nélküled nincs élet. Nincs kiteljesült, boldog élet. Nem a pénz, a hatalom, a siker hozza meg a várva várt boldogságot, hanem az, hogy Benned bízom, hozzád menekülök minden alkalommal, amikor háborgó életem tengere, és akkor is, amikor nyugodt körülöttem minden.

Uram, Te látod, hogy mennyire ezzel a péteri mondattal van tele most is a szívem: Uram, ments meg! Igen, szeretném, ha kimentenél innen és otthon lehetnék a családommal, a szeretteimmel. Főleg ebben a karácsonyi időszakban, amikor mindenki arra törekszik, hogy együtt legyen azokkal, akiket a legjobban szeret. De Uram, most nekem mást kell a te kezedből elfogadnom, és békességgel kell

rád hagyatkoznom, és rá kell jönnöm, hogy túlságosan szerettem a családomat és lehet, hogy ez is volt az oka, hogy idáig jutottam, Mert nekik akartam jót, a legjobbat. Bocsásd meg ezt nekem és kérlek téged, hogy töröld el az én bűnömet, hogy ne ez tartson megkötözve. Szeretném átadni neked az életem irányítását, mert akkor a legjobb kezekben van. Légy az én életem Ura, vezére, pásztora. Igen, felcserélem a sorrendet is eddigi életemben: a legfontosabb volt a család, a pénz, a boldogság. De most ezt szeretném visszaállítani abba a sorrendbe, amit Te szántál az embereknek eredetileg, amíg be nem jött a bűn a világba: először Te, aztán minden más. Köszönöm, hogy erre most rádöbbenhettem, és kérlek szeress nagyon, ölelj körbe a Te szereteteddel, mert úgy érzem, hogy mindenki elhagyott és nem szeret. Csak rád számíthatok, ments meg Uram és szeress nagyon!

Én szeretlek és kérlek légy az életem értelme, lelkem megmentője. Így vigyázz a családomra, szeretteimre, hogy majd amikor újra találkozunk ők is észrevehessék rajtam, hogy én már a Tiéd vagyok, téged szeretlek, és elmondhassam nekik, hogy csak így érdemes élni. Szeretlek Uram, szükségem van Rád!

Ámen (TV)

Döntés

„A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól és a hullámok között hanyódott, mert ellenszél volt.” (Mt. 14:24)

Ha ellenszélben vagy, nem haladsz, megtorpant az életed, vagy a félelem hullámai rémisztenek, mert eltávolodtál a parttól, valami régebbi, vélt vagy valós biztonságától, akkor ma döntésre hív az Isten.

Azt mondja: bízzál benne, ne félj a viharban Ő jön feléd, és arra hív, hogy engedd el, szállj ki abból, amibe most hánykolódsz nélküle. Kívülről szelíd arc, belül háborgó szív, amit meglehet régóta szakít és tép csalódások és elégedetlenségek vihara, harag és meg nem bocsátás szele.

Látványlag lecsendesül az élet egy betegágyon, egy börtöncellában, vagy valami testi kiégésben, de belül a szív háborog, mardos és fáj.

A parttól messzire került életnek szól: „A messzeségben is megjelent az Úr...” (Jer. 31:3), mert szeret az Isten, szeret! Ha vágysz a csendességre, ott legbelül, akkor indulj el Jézus felé, aki a te életed vihara felett is úr tud lenni, ha segítségül hívod Őt. A Biblia egyik legszebb imája: „Uram, ments meg!” (Mt. 14:30).

Döntésre hív az Isten! Elhagyni a régit, ami Nélküle süllyed, hogy megnyerd az újat, amit Ő tart meg a mélység fölött is. Elindulni felé a viharon át, az Úr Jézus nevét segítségül hívva, megragadni a kinyújtott kezét, megtérni Hozzá, akinél újból kisimul a szív.

Döntésre hív az Isten! Mind-egy mit rontottál el, és mennyire nincs kiút emberileg. Istennek van megoldása az életedre a körülményektől függetlenül. Én, aki írom ezeket a sorokat, magam is megtapasztaltam, mert megragadtam a felém nyújtott kezét és megmenekültem. Az a békesség, amit a keresztfán kiöntött vére árán szerzett, ma a tiéd lehet.

Szívemből kívánom, részesülj benne!

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn. 3:16)

Szeretettel, Boros Lajos

Ha azt kívánod, hogy megbocsúljenek, tudj megbocsúlni másokat. (Tatiosz)

Merjük szeretni egymást, merjünk egymáshoz páncél nélkül, pajzs nélkül vagy vért nélkül közeledni! Lehet, hogy a másik még idegességében talán fájdalmat okoz nekünk, de akkor is megéri, megéri bízni a másikban. (Böjte Csaba testvér)

A négyéves Jézuska

- Öltözködj már! Nem tudod felvenni a ruhád?! Négy éves vagy, miért nem megy?

- Gyere, menjünk aludni! Megmostad a fogad? Hogyhogy nem?

- Vízipisztollyal eláztatsz? Azonnal fejezd be! Normális vagy? Nem kapod vissza!

- Nem veszek fel. Bocsi, de nagyon nehéz vagy.

- Most nem nézünk mesét. Ma már nézted egy órát. Az agyad le fog épülni.

- Nem, most nem eszünk édességet. Már megint Túró Rudival tömnéd a fejed? Elegem van!, nem veszed észre?

- Kisfiam, megbocsájtasz Anyának?

- „Igen, megbocájtok. A kisz Jézusz szejet minket”.

Megbocsájt, mert szép ruhákat kap tőlem és a Nagytól, és mindig segítek öltözködni neki, annak ellenére, hogy már az oviban is szóltak, hogy ne segísek, mert nem lesz önálló. Megbocsájt, mert a fogai nem fájnak. Fogalma sincs, milyen ha fájnak, tehát ez egy öntudatlan megbocsájtás. De megbocsájtás. Megbocsájt, mert a következő fürdésnél újból visszakapja a vízipisztolyát.

Tizenhét kiló. Ha épp nem hiszem azt, hogy a kistestvérét várom, szívesen felemelem nagy-nagy ritkán. Mert abban ölelést is kapok tőle. Ezért megbocsájt.

Megbocsájt, mert ha úgy ítélem meg, pihent eleget az elméje, jöhet újabb mesevideó. Megbocsájt, mert most is van a hűtőben csomó túrórudi, sőt csokik, sütemények is.

Megbocsájt, mert még nem ütötte el soha semmi. És bár nem fogalmazta meg még magának: nem is szeretné, hogy elüsse valami valaha. Meg a buszt egyébként is olyan vidám tisztes távolból figyelni! A rendszámát, a menetjelzését, a márkáját, a kivitelét, a sofőrbácsit, aki visszaint, ha integet neki...

A kisfiam megbocsájt Anyának. A kis Jézus megbocsájt minden anyának.

Kata

2020-ban a Jobb Lator újságban a megbocsátás volt a fő téma

Hírlevelünk idei megjelenésében végigvonult egy téma. A megbocsátás volt az, amelyről minden számban találhattatok írásokat bizonyos szentírási részletek alapján.

Tavaly búcsúzó szerkesztőnk ötlete volt ez, mivel saját tapasztalatai alapján úgy vélekedett, hogy a fogvatartottak számára az egyik legnagyobb terhet a megbocsátás hiánya okozza. Ehhez mi, a lapba írók is csatlakozni tudunk. Központi kérdésnek gondoljuk, ezért szántuk erre ezt az évet, jóllehet tudjuk, hogy sokszor az egész élet is kevésnek bizonyul az önmagunkkal és másokkal való megbékélésre. Tevékeny részvételt kíván, hogy célt érjünk.

Év elején az őszinteséggel kezdtük a sort, amely a legfőbb alapja, ezt követte a bátorság és az alázat, mint elengedhetetlen feltétele a megbocsátásnak. Ehhez csatlakozott a bizalomban gyökerező nyitottság és közeledés, majd a nagylelkűség, amely mintegy kapuként szolgál a döntés és elhatározás számára, melyek révén tevékenyen belépünk a kiengesztelődés kapuján.

Egyenesnek tűnhet ez az út, ám tapasztaljuk, milyen sokszor megtorpanunk, visszakozunk, hátat fordítunk annak, amit addig elértünk, más irányokba indulva tovább. Talán kijelenthetjük: ki így, ki úgy, mégis minden ember, kivétel nélkül a boldogságra törekszik. Vannak, akik korán megtapasztalják ennek örömét,

és kitartanak benne, míg mások egész életükben keresik, kutatják, s nem találnak rá úgy, ahogyan azt maguk elképzelték. Vannak, akik kergetik, utolérik, rabul ejtik, és megtartják maguknak. Megint mások irgalmatlan szenvedések között boldogságra lelnek, s nem felejtik el másokkal is megosztani azt. Hogy van ez? Az evangéliumban olvashatjuk, hogy

„Isten országa nem jön el szembeűnő módon. Nem fogják azt mondani: íme itt van, vagy amott. Mert az Isten országa közte-tek van.” (Lk 17,20-21)

A kiengesztelődésbe történő belépés az Isten országára való rátalálás is egyben, és e tevékeny, cselekvő folyamat révén lelünk rá az olyan nagyon vágyott boldogságra, amit Isten szeretete közvetít számunkra. Pál apostol mondja az első korinthusi levélben Izajás próféta nyomán, hogy

„Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív fel nem fogta, amit Isten azoknak készítet, akik szeretik őt.” (1 Kor 2,9)

Az Ószövetség tele van a bűn, valamint az afelett érzett harag és bosszúvágy kifejezésével, akár még Isten részéről is. A Zsoltárok könyvében számtalan példát találunk erre, de a próféták könyveiben is találkozhatunk ilyenekkel, mikor arról olvasunk, hogy a bűn bosszúért kiált, halált érdemel és megtorlást.

Az Újszövetségben Isten egészen másként szól Jézuson keresztül, aki teljesen kiszolgáltatja magát az emberi halandóságnak. Irgalomról beszél, nem ítélkezik, ellenben várja, hogy nyilvánvalóvá tegyük, mit akarunk.

Tennünk kell azért, hogy valósággá váljon a kiengesztelődés az életünkben, minden lehetséges szinten: önmagunkkal, azokkal, akiket mi bántottunk, vagy bántunk, és a velünk rosszat tevők-

kel, az ellenünk vétőkkel egyaránt. Nem történik meg magától csak úgy a kiengesztelődés. Istennek szüksége van a mi lépéseinkre, legyenek azok akármilyen bátortalanok és kicsik is.

Az év vége felé, karácsony közeledtével arra biztatlak Benneteket, összes szerzőtársammal együtt, hogy érezzétek akármilyen óriásinak is a szakadékot magatok és Isten, vagy magatok és az úgynevezett jó emberek között, igyekezzetek ezekben a lépésekben előrehaladni minden nap legalább egy kicsit. Figyeljétek oda egy-egy részletre magatokban, Ti tudjátok honnan indultatok, hol tartotok, melyiket kell leginkább erősítenetek. Talán az őszinteséget, az alázatot, a bátorságot, a bizalmat stb.? Isten jobban ismer bennünket, mint mi magunkat, és úgy szeret minket, ahogy vagyunk, legyen ez bármilyen hihetetlen is.

A megbocsátáshoz való eljutás a boldogság kulcsa! Induljatok, gyakoroljatok, ha elestetek, nézzetek Jézusra, csak álljatok fel és kezdjétek újra! Mi is ezt tesszük, nekünk is erre van leginkább szükségünk!

Köszönjük Nektek, hogy Veletek közösen építjük Isten országát!

„A megbocsátás – az elengedett adósság – a mennyei boldogságnak fundamentuma. Elfogadása: Isten szeretetének a megértése.” (Pilinszky János)

S.Nóra

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses ügyvezető elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta
mecsesbp@gmail.com